

КРАСИМИР ЖЕЛЯЗКОВ

ПРЕДГОВОР

chitanka.info

За какво става дума?

Съжетът е твърде прост. Едипа Маас, практична но с неспокоен дух съпруга на дисководещ установява, че е била определена за съизпълнител на завещанието на богатия индустриалец Пиърс Инвърарити, неин бивш любовник преди брака и ѝ. Объркана, но и с възбудено любопитство, тя заминава за Сан Нарцисо (фиктивен град в Калифорния), за да изпълни новоналожените и ѝ задължения. Запознавайки се със заплетените финансови дела на Инвърарити, тя забелязва, че наследството му включва между другото и голяма колекция от марки.

Но почти веднага Едипа открива, че нещата не са такива, каквито изглеждат и започва да подозира, че се е сблъскала със заговор — огромен, може би световен заговор, включващ Инвърарити, неговите адвокати, работниците и служителите в неговите компании, може би нейния психотерапевт и дори собствения и ѝ съпруг. Тласкана от неподозирано силна воля и преследвана от усещане за предстоящ апокалипсис, Едипа решава да стигне до сърцето на загадката. Случайно попада на акронима **WASTE**, изображението на пощенски рог със сурдинка и името Тристеро. В процеса на търсене тя установява, че всяка нишка водеща към Тристеро и пощенския рог със сурдинка, води също и към наследството на Инвърарити. Скоро тя прониква в един свят на бездомници, загадъчни букинисти, съкрушени сърца, университетски преподаватели, самотни души и цинични драматурзи, призрачна „друга Америка“, където съвпаденията се натрупват подозрително лавинообразно и държавната пощенска система възприема зловещи окраски.

Съвпадения ли са това или заговор — или жестока шега? И със задълбочаването на загадката, Едипа се озовава в опасна близост до низходящата спирала на съмненията и параноята...

Междувременно наетият от нея филателен консултант Чингис Коен я осведомява за предстоящ търг на колекцията от марки на Инвърарити, на който инкогнито ще присъства потаен купувач. Изображенията на марките са свързани с Тристеро и затова Едипа отива на търга, за да разбере кой е купувача, предполагайки, че той ще се окаже ключът за Тристеро. Романът завършва с Едипа, която седи в тържната зала, очаквайки обявяването на лот 49 (т.е. марковата

колекция) за продан, когато тя ще открие самоличността на тайнствения купувач.

На елементарно ниво „Обявяването на лот 49“ се чете като интелектуален трилър или постмодернистична мистерия. Изложението е последователно, фабулата напредва бързо, гледната точка остава устойчива. Но ограничен до такова ниво, обичайният прочит не отдава заслуженото на тази книга, нито на читателя, и вместо наслада от четенето, може да създаде усещане за объркване и безсилие. Текстът е почти изцяло „отворен“ и читателят, търсещ една единствена интерпретация ще бъде сполетян от неуспех. Дори след няколкократен прочит, той установява, че романът целенасочено избягва разрешаването на загадките — може да се каже, че това е един от отличителните белези на уникалния стил на Пинчън. Почти всеки въпрос като че ли поражда несъвместими отговори и разрешения и почти всяко изпитано от героите възприятие се подчинява на принцип на несигурността. Читателят трябва да възприеме едновременно (поне) две взаимно изключващи се идеи. Всъщност книгата задава въпроса: какво е действителност? — нещо, което проектираме в главите си или нещо, което остава неизменно? Докато с риск за собственото душевно здраве Едипа се бори с тези въпроси, неуловимата структура на романа принуждава и читателя също да се сблъска с тях. Объркването на героинята се пренася и върху читателя. „Обявяването на лот 49“ наподобява запис в черна кутия, която авторът отказва да отвори, за да разреши загадката и да премахне несигурността ни.

Красимир Желязков

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.